

Пісня про Гайавату (стислий переказ)

Генрі Водсворт Лонгфелло

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

У пролозі оповідач розповідає, що казки й легенди, які лежать в основі цієї поеми, взяті:

*"Із лісів, степів пустельних,
Із озер Країни Снігу,
З сторони Оджибеїв,
З сторони Дакотів диких..."*.

Навадага – незрівнянний музика, який жив у долині Тавазента, колись давно співав оповідачеві пісню про Гайавату:

*"Про той день, коли він вперше
Сей предивний світ угледів,
Як він жив і як молився,
Як він з сили вибивався,
Як за свій народ боровся,
За його щасливу долю"*.

Тож оповідач просить читача послухати цю Оджибвейську легенду — пісню про Гайавату.

I

ЛЮЛЬКА ЗГОДИ

На верхів'ї Червоних Скель Великої Плащини стояв Владика Життя – могутній Гітчі-Маніто. Він зробив собі люльку, набив червоною корою і запалив. Дим від Люльки Згоди торкнувся неба і розлився над землею. Звідусіль до Гітчі-Маніто полинули народи:

*"Йшли Чоктоси і Команчі,
Йшли Гурони і Мендени,
Делавери і Могоки,
Йшли Шошони і Омоги,
Пони йшли і Чорноногі,
Оджибвеї і Дакоти..."*.

Усі народи були озброєні і розмальовані яскравими фарбами. Гітчі-Маніто простяг над ними руку і промовив, що їм слід заспокоїти серця, втихомирити душі, помиритися і жити в згоді. Його послухалися: змили фарби, зброю закопали в землю, а на знак миру запалили люльки. Гітчі-Маніто усміхнувся дітям і сховався у небі, оповитий білим димом Люльки Згоди.

II

ЧОТИРИ ВІТРИ

Меджеківіс зміг роздобути Вампум (намисто, пояс і взагалі прикраси з мушлів та скляних намистин) з країв Вабассо. Він викрав Вампум з шиї Великого Ведмедя, поки той міцно спав. Ведмідь Міше-Моква наводив на людей жах, але Меджеківіс тихо підкрався до нього, обережно зняв Вампум, а тоді голосно крикнув і вдарив Міше-Мокву між очей у лоб. У Міше-Мокви затряслись коліна, він застогнав, як баба. А могутий Меджеківіс погордливо з нього посміявся і знову вдарив. Череп Міше-Мокви тріснув, і Ведмідь помер.

Так Меджеківіс став батьком над вітрами. Він залишив для себе Західний Вітер, а всі інші роздав дітям:

*"Вебону дав Східний,
Шавондазі дав Південний,
А Північний вітер дикий
Злому дав Кабібоноцці".*

Молодий Вебон приносив усім ранок, але завжди був сумним і самотнім. Якось удосвіта він побачив у селі дівчину, яка ламала очерет. Прекрасний Вебон полюбив цю дівчину, почав гріти її сонцем, взяв на груди, пригорнув до серця. Тоді дівчина перетворилася на зорю. І досі вони нерозлучно ходять в небі: Вебон, а поруч Вебон-Аннонг — Зоря Світання.

Злий Кабібонокка жив на крижаних горах-кручах, восени фарбував листя у жовті і червоні кольори, вив і свистів по лісах. Якось Кабібонокка вийшов зі своїх крижаних палат і полетів на Південь. На замерзлих білих тундрах мешкав відважний Шингебіс, який переживав у тундрі люту зиму. Кабібонокка був розлючений, що Шингебіс не подався на Південь, а лишився тут. Він почав руйнувати вітрами його вігвам, насипати намети снігу. Та Шингебіс його не боявся. Від його вогнища Кабібонокка почав танути, а потім забрався геть і повернув в свою країну.

Ситий, безтурботний і сонний Шавондазі жив на Півдні, там, де цілий рік панує літо. Якось він дивився на Північ і побачив на пустельних, диких степах дівчину. Днем за днем він усе більше закохувався, але був надто лінивий і нерішучий. З часом її кучері посіклись, побіліли. Шавондазі зрозумів, що дівчину заманив до себе брат із Півночі. Так нещасний Шавондазі нудився світом, і раптом повітря наповнилося білим пухом – це летіли дівочі кучері. Шавондазі так і не дізнався, що був закоханий не в жінку, а в просту кульбабу.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

III

ДИТИНСТВО ГАЯВАТИ

Дуже давно, у предковічний час, прямо з місяця скотилася до нас Нокоміс. Вона забавлялась і гойдалась на зеленім винограді, але її суперниця перерубала гілочки, тож

Нокоміс упала на зелену долину. Народ по селах говорив, що це скотилася з неба зіронька. Влітку місячної ночі Нокоміс народила Венону. Дитина безтурботно виростала, а коли стала стрункою, високою, красивою дівчиною, Нокоміс почала хвилюватися за її долю і радила стерегтися Меджеківіса. Та Венона не послухала матері. Одного вечора до дівчини підкрався Меджеківіс, зачарував її. Скоро після цього Венона народила Гайавату, а лукавий Меджеківіс кинув її. Після цього Венона померла з туги, а Нокоміс почала сама виховувати онука.

Нокоміс оселилася там, де плеще Гітчі-Гюмі, де шумить Велике Море. Тут вона доглядала і виховувала хлопця. Гойдаючи його у колисці, вона багато розповідала: про зірки, про золоту мітлу у небі, про путь всіх привидів і духів. Хлопчик теплими літніми вечорами сидів у вігвамі і за всім спостерігав, часто питав бабусю про все на світі. З часом хлопчик почав розуміти мову звірів, дізнався про їхні таємниці.

Невтомний оповідач, щебетун, хвастун Ягу, вірний друг Нокоміс, зробив для Гайавати лук із ясеня і стріли з дубових гілок. Ягу попросив хлопця піти в ліс і вбити сарну з кучерявими рогами. У лісі звірі просили Гайавату не вбивати їх, але хлопець не слухав їх. Нарешті він побачив біля броду оленя і швидко в нього вистрелив. Ягу і Нокоміс зустріли Гайавату привітанням. Бабуся пошила йому з оленьчої шкіри плащ і скликала гостей. Усі сусіди назвали Гайавату сильним і відважним — Сон-джі-теге, Ман-го-тейзі.

IV

ГАЙАВАТА І МЕДЖЕКІВІС

Гайавата виріс і став сильним: він міг своїми дужими руками десять раз без відпочинку зігнути тугий лук. Його рукавиці з оленьчої шкіри мали неймовірну силу. Гайавата міг руйнувати скелі, розтирати каміння в порошок. Його мокасини з оленьчої шкіри теж мали дивні чари: Гайавата з кожним кроком міг пройти милю.

Якось Гайавата розпитав бабусю про свого батька і дізнався усю правду. Серце Гайавати загорілося гнівом, він вирішив йти до батька. Він рушив на Захід, переплив Есконабо, Міссісіпі, минув степові гори, країни Лисиць і Чорноногих. І прийшов до Гір Склеястих, в царство Західного Вітру. Там сидів стародавній Меджеківіс.

Гайавата зупинився перед сивим батьком, а Меджеківіс був радий зустрічі, бо згадав красу Венони. Багато днів Меджеківіс усе говорив, а Гайавата мовчки слухав, але серце його наповнювалося гнівом. Нарешті він спитав батька, чи є що-небудь у світі, що могло б його перемогти. Меджеківіс показав на скелю і сказав, що лише вона може вбити його. Тоді батько запитав про те ж саме сина. Гайавата відповів, що його може вбити комиш, Епоква. Знову пішли розмови, і коли вони згадали Венону, Гайавата звинуватив батька у її смерті. Меджеківіс опустив голову і признав свою вину. Тоді Гайавата розломив ту саму скелю і почав кидати у батька каміння. Меджеківіс схопив Епокву в руку. Син дивився і сміявся. І почався смертельний бій. Меджеківіс крикнув, що його неможливо вбити, він просто хотів перевірити силу свого сина. Він визнав силу Гайавати і порадив повернутися в свою країну, до свого народу, вбити всіх страховиськ. А коли настане час, батько поділиться з сином своїм царством.

Веселий Гайавата забув про пекельний гнів на батька і про помсту і вирушив додому. У краю Дакотів він купив собі наконечників, а також побачив красуню Міннеагу, дочку старого Дакота, який робив наконечники для стріл.

Прибувши додому, Гайавата розповів Нокоміс про всі свої пригоди, але про дівчину і стріли не промовив ні слова.

V

ПІСТ ГАЯВАТИ

Якось Гайавата пішов у густі ліси, щоб постити і молитися за долю всіх країн і всіх народів. Перед постом він збудував для себе курінь з гілля. Була саме весна. У півснах і предивних мріях Гайавата провів сім ночей і днів. Він клика Гітчі-Маніто, питаючи, від чого залежить життя і доля. Четвертого дня до Гайавати прийшов молодий легінь із золотими кучерями в зелено-жовтому вбранні. Хлопець з болем і милосердям дивився на Гайавату і сказав, що його голос почуло небо, адже він молився не за успіх в полюванні, не за славу і перемогу, а за згоду і за щастя всіх країн і всіх народів. Цього хлопця звали Мондамін-маїс, і його прислав Владика Життя, щоб переказати, що Гайавата отримає все, про що просив, але повинен боротися з Мондаміном.

Гайавата три дні боровся з Мондаміном. Владика дав перемогу Гайаваті. Мондамін перед смертю попросив Гайавату зробити йому могилу в землі. Перемігши, Гайавата зняв з Мондаміна убрання, пера, поховав так, як той просив. Після цього Гайавата повернувся до Нокоміс, але не кинув могилу без догляду. Кожного дня він ходив туди, і ще не скінчилося літо, як на тому місці з'явився високий маїс (кукурудза), який став даром всім народам. А восени Гайавата зібрав урожай і влаштував бенкет.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

VI

ДРУЗІ ГАЯВАТИ

У Гайавати було два вірних друга: дужий Квазінд і музика Чайбаябос.

Чайбаябос був чарівним співцем, музикою. Він був відважний, гнучкий, високий, ставний і красний. Своїми піснями він хвилював серцях усіх, хто чув. Гайавата любив друга за ніжність, за красу його пісень.

Квазінд був найдужчий, але водночас тихий і щирий. У дитинстві він палко молився Духові, своєму оборонцеві. Якось в дитинстві він розламав замерзлі сіті, як жмут соломи. Так він показав свою безмірну силу. А якось Квазінд поборов у воді царя бобрів – Аміка.

VII

ЧОВЕН ГАЯВАТИ

Якось Гайавата вирішив зробити човен. Він взяв у берези жовтої кори, у кедра взяв міцних сучків, у Темрака взяв коріння, у Ялини взяв смоли. У їжачка він позичив голочок, які пофарбував і прикрасив ними пірогу. Він не робив весел, а керував човном своїми думами і бажаннями.

Якось Гайавата покликав Квазінда і попросив, щоб друг розчистив річку. Квазінд плигнув в річку і почав викидати на берег бруски дерев, пісок, мул і трави. Так друзі розчистили річку аж до самих вод Поветін, до затоки Такваміно.

VIII

ГАЙАВАТА І МІШЕ-НАМА

Відважний Гайавата плив по затоці Гітчі-Гюмі. Він скрутив кедрову кору і зробив із неї вудку, щоб піймати Міше-Наму (великого осетра). Разом з Гайаватою у човні була Аджидомо (білка). Осетр ніяк не хотів підніматися з дна, відправляв замість себе то щуку, то рибу-місяць. А коли піднявся з дна сам, то проковтнув човен разом з Гайаватою. Та Гайавата знайшов серце осетра і здавив його руками. Нама помер, викинувшись на побережжя. До нього почали злітатися Кайошк – крикливі чайки. Гайавата крикнув їм, щоб допомогли йому вийти з неволі. Чайки заходилися клювати, і Гайавата вийшов з черева риби. Він одразу покликав Нокоміс, яка три доби разом з чайками зривала жир з велетенської риби.

IX

ГАЙАВАТА І ПЕРЛИСТЕ ПЕРО

Там, де ллється Гітчі-Гюмі, де шумить Велике Море, Нокоміс простягла сердито руку і сказала Гайаваті, що там живе лютий ворожбит – Меджисогвон — Дух Багатства. Всі народи називають його Пером Перлистим. Саме Меджисогвон вбив батька Нокоміс.

Гайавата взяв свій лук, стріли, пірогу, рукавиці і вирушив до душогуба. На дорозі траплялося багато перешкод, але Гайавата таки добрався до Перлистого Вігваму і запустив у нього стрілу. Меджисогвон вийшов до Гайавати з голови до ніг у зброї, розмальований жовтими і червоними фарбами, прикрашений орлячими перами. Він почав насміхатися з Гайавати, проганяти його до баби Нокоміс, погрожувати, що уб'є його, як старого батька Нокоміс. Між ними почався великий бій, який тривав до присмерку. Зелений дятел підказав Гайаваті, що треба стріляти у тім'я ворога, бо тільки там застрягне стріла. У той мент, як Меджисогвон нахилився взяти камінь, Гайавата вистрелив прямо в тім'я. Це допомогло, і Меджисогвон загинув. Гайавата взяв крові, покликав дятла і пофарбував на його голівці гребінь. Відтоді Мема носить на голівці червоний чубок. Потім Гайавата забрав собі всі скарби Меджисогвона, повернувся додому і роздав їх народу.

X

СВАТАННЯ ГАЯВАТИ

Гайавата почав все частіше думати про красуню Міннегагу з сторони диких Дакотів. Він вирішив взяти її за дружину. Коли Нокоміс сказала, що ця дівчина з Дакоти, землі їхніх ворогів, Гайавата відповів, що візьме дівчину для того, щоб покінчити з усіма чварами.

Він прибув у край Дакотів і зайшов у вігвам стрілороба. Дакот привітно поставився до Гайавати, запросив у господу. Гайавата розповів про Нокоміс, про своїх друзів, про мир і злагоду у селах Оджибусів і Дакотів. А потім додав, що для зміцнення миру і спокою просить пустити з ним Міннегагу. Старий дав право вибору дочці. Міннегага

погодилася.

Так посватався Гайавата, взяв собі красуню жінку, і вони пішли додому. Їм весело йшлося через гори та долини, кручі і ліси. Там, де дорога була важка, Гайавата ніс дівчину на руках.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

XI

ВЕСІЛЛЯ ГАЯВАТИ

На весіллі Гайавати музика Чайбаябос влаштував справжнє свято, а невтомний оповідач, майстер говорити – Ягу, усіх веселив розповідями. Нокоміс справила для онука пишне весілля. Щоб запросити усіх сусідів на весілля, вона посилала по вербовій гілці.

На весілля гості посходилися в барвистому одязі, в намистах, в косах були заплетені пера, на всіх були найдорожчі хутряні убрання. Після святкового обіду Нокоміс набила усім люльки добрим південним тютюном. Потім безтурботний Єнадізі, всім відомий забіяка, показав свій танець. Згодом Чайбаябос співав ніжну і жагучу пісню. А потім старий хвастливий Ягу, який для ще для маленького Гайавати зробив першу люльку, який показав йому, як робити лук і стріли, — сказав, що гості зараз почують найдивнішу казку-байку, чарівне оповідання про Оссео, який зійшов із Вечірньої Зорі.

XII

СИН ЗОРІ ВЕЧІРНЬОЇ

Ягу почав розповідати про Чародія Оссео, який зійшов колись дуже давно з Венери. Він жив на Півночі з десятьма красунями дочками. Найкраща між ними була Овіні. Усі її сестри вийшли заміж за вояків, але Овіні не швидко обрала молодого. Дівчина була мовчазна, сумна, сувора і свавільно-вередлива. Багатьох гарних хлопців вона прогнала, а вийшла за убогого Оссео. Він був старий, гидкий і хворий, вічно кашляв, але серце його було молоде і прекрасне.

Раз увечері сестри з чоловіками йшли на свято. Оссео та Овіні йшли позаду. Чоловік був сумний і дивився в далечінь на Зорю жаги й кохання. Він тихо прохав батька зглянутися на нього. Старші сестри чули його слова і говорили між собою, що було б добре, якби на дорозі було дерево і Оссео спіткнувся та звернув собі голову. По дорозі, в нетрях лісу, дійсно лежало дерево, дуб, покритий мохом. Оссео наткнувся на дуб і скакнув у дупло. Туди він потрапив старим, гидким, безсилим, але вийшов струнким, високим, молодим, вродливим і дужим юнаком. Так до нього вернулася молодість і врода. Та от Овіні у ту ж нить стала старою бабою. Оссео не сміявся, не кинув Овіні. Вони прийшли на бенкет, але Оссео сидів весь час у задумі і дивився то на Овіні, то на далекі зорі. Раптом з неба почувся тихий голос, який звертався до Оссео, просив йти до нього, щоб стати духом. Цей голос чув лише Оссео, але він все зрозумів. Вігвам почав підноситися у повітря, а всі гості раптом стали птахами, залишилась

тільки одна стара Овіні. Оссео закричав з болем, і раптом до неї вернулися молоді літа. Вігвам спустився на Вечірню Зорю. Там усіх зустрів батько Оссео. Це був уже старий дід. Він наказав синові повісити клітку з птахами (вігвам) над дверима.

Оссео та Овіні щасливо жили з батьком, а в клітці довго щебетали і літали птахи. Коли Овіні народила сина і він підріс, батько змайстрував йому лук, відчинив клітку і випустив птахів. Хлопчик смертельно поранив одну пташку, яка раптом стала людиною, дівчиною-красунею. І стрілець, відважний юнак, відчув, що хтось спустив його на якийсь острів. А за хлопцем падали птахи і вігвам. Оссео та Овіні теж опинилися на острові. Птахи тут отримали людський образ, але зросту не вернули і залишилися пігмеями – Пок-Веджис...

Закінчилося весілля Гайавати, гості розійшлися, залишивши молодих під темним серпанком ночі.

XIII

БЛАГОСЛОВЕННЯ ЛАНІВ

Так минали щасливі дні спокою на землі Оджибуеїв. Народи помирилися, люди майстрували піроги, ставили лабеті на бобрів, ловили сітками рибу. Жінки гнали солодкий сік із клена, вичинювали шкури, збирали дикий рис в лузі. Навколо щасливих осель зеленіли пишні ниви, виростав стрункий Мондамін (маїс).

Раз, коли закінчувалася сімба, Гайавата сказав до Міннегаги, що вночі вона мусить обійти гола усі посіви, щоб ніщо їх не псувало. Цю розмову підслухали хижий Кагагі, Цар-Ворон, і його ватага. Уночі Міннегага обійшла всі посіви, але зранку Кагагі скликав усіх дроздів, ворон і сойок, щоб напасти на Мондамін.

Розумний Гайавата того ж ранку вкрив свою ниву сітками і зловив усіх птахів, що накинулись на кукурудзу. Гайавата без жалю нищив їх, а потім розвісив на високих тичках їх трупи, щоб інші птахи жахались його помсти. Тільки Кагагі — Цар-Ворон не загинув, а залишився заручником у Гайавати.

У Листопаді зібрали чудовий врожай, а на даху вігвама Гайавати досі бився в безсилій лютості Кагагі.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

XIV

ПИСЬМО

Якось Гайавата думав про те, що все у житті зникає: забувається переказ, гине лицарська слава, зникає мудрість, не дійшовши до нащадків. Навіть на могилах предків нема ні ознак, ні рисунків. Ніхто не пам'ятає, який тотем кожного роду. Гайавата дістав з торбинки різнобарвні фарби і на бересті накреслив багато дивних знаків і фігур, які виявляли слова і думки. Ці знаки він пояснив народу і наказав усім намалювати на могильних стовпчиках свій домовий символ, давній, прадідівський Тотем. Люди малювали Журавля, Бобра, Ведмедя, Черепаху, Оленя. Ще багато рисунків створив Гайавата, кожний ніс якесь значення. Так Гайавата навчив свій народ мистецтва,

мальовництва і письменства.

XV

ПЛАЧ ГАЙАВАТИ

Побратимство Гаявати з Чайбаябосом налякали Темних Духів, і ті зробили проти друзів лукаву змову. Якось взимку Чайбаябос пішов на полювання. Раптом Духи підломили нишком кригу і потягли співця в безодню, поховавши під водою. Гайавата дізнався про це і дуже засумував.

Навесні лікарі і чарівники вилікували Гайавату від смутку і викликали дух Чайбаябоса. Йому дали в руки багаття і назвали владикою в царстві мертвих, в царстві духів. Чайбаябосу звеліли по дорозі в Край Поніма класти для мертвих огнища. Чайбаябос пішов і через чотири дні і ночі прибув у царство духів.

Гайавата ж покинув свій вігвам, пішов на Схід, на Захід і вчив народ вживати при недугах цілющі трави. Так люди уперше дізналися про дивні тайни лікування.

XVI

ПО-ПОК-КІВІС

Якось вродливий По-Пок-Ківіс, баламут і Єнадізі обурих все село. Коли Ягу розповідав молоді свої історії, з'явився Ягу і сказав, що є веселіші забавки. Він показав усім, як грати у фігури Погасена. Того дня всі так захопилися, що грали до ранку на одержу і зброю. Лукавий По-Пок-Ківіс усіх хитро обіграв і виграв найкращий одержу, зброю, пояси, намисто.

Після цього Єнадізі переможно йшов селом і зайшов до останньої оселі, до вігвamu Гайавати. Там нікого не було і По-Пок-Ківіс задумав недобрый жарт. Він задушив крука, щоб висів над вігвaмом на зневагу Гаяваті. Потім в оселі він усе порозкидав і пішов далі.

XVII

ПОГОНЯ ЗА ПО-ПОК-КІВІСОМ

Гайавата повернувся додому, побачив, що накоїв По-Пок-Ківіс, і пустився доганяти ворога. По-Пок-Ківіс довго тікав і під час погоні перетворювався то на бобра, то на гуску, то на змію. Лише коли Гайавата покликав на допомогу Енімікі і Вевесімо, вдалося вбити По-Пок-Ківіса. Гайавата вийняв дух з його тіла і сказав, що людиною тепер він не буде. Відтоді став По-Пок-Ківіс могучим бойовим орлом на небі.

XVIII

СМЕРТЬ КВАЗІНДА

Слава про сильного Квазінда розлетілася по світу, адже він ще не зустрічав гідного для себе суперника. Лукаве і хитре плем'я гномів і пігмеїв, лютих духів Пок-Веджис задумало вбити Квазінда, бо знали, що його сила ховається в тімені і ранили туди треба звичайною шишкою з ялини. Пігмеї вчинили напад тоді, коли Квазінда саме плив по річці. Він сидів у пірозі, спека його стомила і приспала. Пігмеї почали кидати у тім'я Квазінда шишки, він впав з піроги у воду і втопився.

XIX

ПРИВИДИ

Настала сувора зима. Якось ввечері Нокоміс з Міннегагою чекали з полювання Гайавату. Раптом непомітно одсунулася запонка над порогом і до вігваму зайшли дві жінки – бліді, похмурі, вони трусилися, наче змерзли. І озвався таємний голос, що це воскресли душі мертвих, які прийшли з ясних Країн Поніма, з Того Світу.

Міннегага, Гайавата і Нокоміс нічого не сказали чужинкам, не виганяли їх. Дивні гості довго сиділи у вігвамі, а вночі, навіть в негоду, виходили в ближній ліс, щоб назбирати шишок і гілля для топки.

Якось вночі Гайавата прокинувся і почув, що гості зітхають і голосять. Він запитав про причину плачу і дізнався, що душі мертвих прийшли сюди, щоб напутити живих про те, що не потрібно плакати за мертвими родичами, а в могили не потрібно класти важкої ноші. На дорогу в Край Поніма їм потрібно лише вогню і трохи їжі, тому чотири дні після похорону потрібно палити вогонь біля могили.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

XX

ГОЛОД

Через люту зиму, морози і завірюхи стало важко полювати, починався голод. Знов в Гайавати оселилося два гості – голод і лихоманка. Міннегага важко захворіла і померла. Гайавата сім ночей і днів просидів біля дружини. Нарешті він попрощався з нею і пильно стежив, щоб біля її могили не погасало вогнище.

XXI

СЛІД БІЛОГО

Нарешті після снігу і морозу прийшла весна. Засмучений Гайавата вийшов із вігваму. Саме тоді з далекого походу повернувся сивий Ягу. Старий розповідав усім, що бачив море, крилатий величезний човен, на якому було сто лицарів, обличчя їхні були білі, а на підборідді росло волосся. Над Ягу усі почали сміятися, бо ніхто йому не вірив. З Ягу не сміявся тільки Гайавата. Він сказав усім, що Ягу говорить правду, адже сам бачив видіння про чужинців, яких треба вітати і поважати, як братів. Крім цього Гайавата сказав, що бачив видіння про невідомі народи з різними мовами. А ще Гайавата бачив, що племена гинуть в кривавих боях через ворожнечу.

XXII

ЕПІЛОГ

Одного літнього ранку до Гайавати приплила пірога, у якій був навчитель блідолицих, їх Пророк, і його товариші. Гайавата привітав їх дужим криком. Пророк побажав Гайаваті миру Христа і Марії. Гайавата покликав гостей в свою оселю. Всі пророки, характерники, вояки-діди і Міди з села зішлись перед вігвамом, щоб привітати чужинців. Пророк розказав усім про святу Марію-Діву, її сина Ісуса, його смерть на хресті і воскресіння.

Ввечері, коли гості спали, Гайавата попрощався з Нокоміс, попросивши, щоб піклувалася про чужинців. Гайавата сказав бабусі, що йде в край Ківайдіна на Захід.

Він попрощався з народом, промовляючи, що ніколи більше їх не побачить. Він просив людей шанувати і слухатися гостей-чужинців. Гайавата сів у човен у рушив на Захід. Народ бачив, що пірога піднеслась під саме небо і сховалася в тумані.

"Так в розжевій млі вечірній

В сяйві гаснучого сонця

Зник навіки Гайавата,

Одійшов у край Поніма,

В край Ківайдіна далекий,

В Землю Праведну Блаженних,

У життя щасливе, вічне!".

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу